

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLII. ad annum CCCCLXXX.

Parisiis, 1644

Epistola IV. Zosimi Papae Ad Africanos. Pelagium catholicum videri scribit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14918

ZOSIMI PAPÆ
AD AFRICANOS.

Pelagium catholicum videri scribit.

*Zosimus episcopus Aurelio & uniuersis episcopis per Africam
constitutis dilectissimis fratribus, in Domino salutem.*

POSTquam a nobis Cælestius presbyter auditus est, & quid de fide sentiret euidenter expressit; eadem quoque, quæ in libello contulerat, repetitis crebro professionibus roborauit: de eius nomine plenius ad dilectionem vestram scripta direximus. Ecce epistolam Hierosolymitani episcopi Praylii, qui in locum quondam sancti Ioannis episcopus est ordinatus, accepimus, qui causæ Pelagii enixius adstipulator interuenit. Literas quoque suasidem Pelagius purgationem continentes abundantissime misit; quibus & professionis suæ fidem, quid sequeretur, quidve damnaret, sine aliquo fuce, ut cessarent totius interpretationis insidiæ, cumulauit. Harum recitatio publica fuit: omnia quidem paria, & eodem sensu sententiisque formata, quæ Cælestius ante protulerat, continebant. Utinam ullus vestrum, dilectissimi fratres, recitationi literarum interesset potuisset. Quod sanctorum virorum, qui aderant, gaudium fuit? Quæ admiratio singulorum? Vix fletu quidam se & lacrymis temperabant. Tales etiam absolutæ fidei infamari potuisse? Estne ullus locus, in quo Dei gratia vel adiutorium prætermisum sit? quod quisquis potest præter eandem vel mente concipere, nec illi supernæ sententiæ subiectus, quæ de sancto Spiritu lata est, quod neque hic, neque in futuro venia vel remissione donetur?

Video etiam hunc Pelagium, Herote & Lazaro scribentibus, infamari. Itane, fratres dilectissimi, ad aures vestras, qui sint isti turbines ecclesiæ vel procellæ, nec opinione peruenit? Ita vero vos latuit * vita horum atque damnatio? Et quamquam specialis illos apostolicæ sedis auctoritas omni communionem submouerit: discite & in hac epistola, licet strictim, hominum mores. Vetus La-

Heros &

zaro consuetudo est innocentiam criminandi: per multa Concilia in sanctum Britium coepiscopum nostrum Turonicæ ciuitatis diabolicus accusator inuentus est. A Procuro Massiliensi in Synodo Taurini oppidi sententiam calumniatoris exceptit. Ab eodem Procuro fit post multos annos sacerdos, tyrannici iudicii defensor ciuitatis Aquensium: cum contraireret afflicto, in ipsum penetrabile * & sacerdotale solium sanguine innocentis pene respersum irrupit: stetitque in eo hæcenus umbra sacerdotii, donec tyranno imago staret imperii: quo loco post interuentionem patroni, sponte se exiit, & propria cessione damnauit.

Lazarus accusator
Pelagii
quales.

De Herote uero omnia similia, idem tyrannus, patronus cædis, turbæ presbyterorum contradicentium, vincula & custodia, & totius ciuitatis addictio, similis pœnitentia de abdicatione sacerdotii. Mirum est si isti laicum uirum ad bonam frugem longa erga Deum seruitute nitentem falsis literis percellere noluerunt, qui in fratres & coepiscopos tanta machinati sunt, qui tot tempestates ecclesiæ reddiderunt. Non decet episcopalem auctoritatem, & præcipue prudentiam uestram, ad leuium suffuronum scripta pendere. Ecce Pelagius, Cælestiusque apostolicæ sedi in literis suis & confessionibus suis præsto sunt. Vbi Heros? Vbi Lazarus? erubescenda facta & damnationibus nomina. Vbi illi adolescentes Timasius & Iacobus, qui scripta quedam, ut asserebatur..... * ...? Vos conicite, si qui talia in sede apostolica confitentur, illa quæ de iisdem a prauis ac leuibus auctoribus, ac dubio rumore iactata sunt, oporteat credi. Amate pacem, diligite caritatem, studete concordia, nam scriptum est: *Diliges proximum tuum tanquam teipsum.* Qui magis alter alteri proximi sumus, quam omnes qui in Christo unum esse debemus. Non omnis qui aures uestras uentus ingreditur, nuntius est veri. Ideoque animo præfule & in excubiis constituto semper opus est, ne totum famæ, totum testibus liceat. Recensete sacras literas & diuina tabularia: maximam partem falsi testes occupauere, ubi sanctorum aut accusationem, aut pericula reperimus: maximam dico, imo totam, cum in ipsum Dominum nostrum saluatorem totius mundi hostiam & pontificem saluta-

Math. 12.

rem falsi testes insurrexerunt, qui se eius blasphemiam audisse confingerent. Æstimate quid iam possit præterire fallaciam, quæ in Deum fidei, imo in ipsam fidem ac veritatem periuriis impetum fecit.

De iudicio
exhibendo
magna cau-
tela.

Psal. 118.

Ioan. 7.

Eccles. 12.

Eccles. 11.

Act. 25.

Exemplo
iudicium sæ-
cularium
causæ reo-
rum tra-
ctandæ.

Hæc ideo scripsimus, vt de cetero, si qui absentes, minusque noti de quolibet talia ex libidine mentientur, fixi sint pedes vestri aduersus arietem fraudulentia. Vnde & *lucernam pedibus suis ac lumen semitis suis* vir sanctus exorat? scilicet ne inter fallaces tenebras sint cæca nobis & errabunda vestigia. Et in euangelio: *Numquid lex nostra iudicat hominem, nisi ab ipso audierit prius & cogitauerit?* Etiam in veteri Testamento: *Non credas auditui vano, & non consenseris cum iniquo fieri testis iniustus.* Et ne forte multitudini detrahentium ante examinationem iudicii crederetur, addit, dicens: *Non eris cum pluribus in malitia, & non accipies per eos peccatum.* Et iterum alibi: *Priusquam interrogas, ne vituperes quemquam: & cum interrogaueris, corripe iuste.* Et iterum: *Quæ viderint oculi tui, loquere.* Et in Actibus apostolorum aduersus principes sacerdotum, & seniores Iudæorum postulantes absentis Pauli apostoli damnationem, iustissimam sententiam gentilis Festus tribunus protulit, quam conuenit etiam nos in facie credentium obiicere verecundiam, dicens: *Non est consuetudo Romanis, damnare aliquem hominem, priusquam is qui accusatur præsentis habeat accusatores, locumque defendendi accipiat ad abluenda crimina.* Si hanc igitur moderationem extra septum fidei nostræ positus tenuit contra sacerdotalem pudorem inclinatio, crudelitas de absentibus in absentes: quotus quisque immunis inuenietur a vulnere, si ad omnem ferientis ictum credulum pectus aperitur?

Doceat nos terrena moderatio, quæ sæcularibus arbitriis & causis primum de ipsis iudicibus eligendis, repudiandisque sit. Et quanta cunctatio, quot interpositæ dilationes? quoties adhibita comperendinatio etiam sub ipso fine certaminis ampliare iudicia cum innocenti reo? confugitur ad mare & extramarina documenta; vt fides, quæ in præsentis plerumque arctioribus strangulatur angustiis, saltem eminus veniat. Hæc omnia mentior, nisi in patrocinium tuendæ innocentia reperta sint. Tolerabilius est enim innocentem quemlibet tardius inueniri, quam

quam cito pro nocente damnare. Graue fuit Lazaro & Heroti, literarum suarum pedisequos esse? An nesciebant dilectionem vestram ad sedem apostolicam relaturam? Huc certo calumniæ compendio nauigassent. Vbi de episcopatu abdicando agitur, maria teraque lustrantur, nec vlla suffragia pratermittunt: vbi vero innocentium fama percellitur, otiosi & delicati, siue accusatores, siue testes, (in vtroque enim fallentibus nomen infame est) in cubilibus & lectulis suis literis abutuntur; & totam Africam, vniuersumque tranquillum catholicæ serenitatis innubilant ad libidines suas duæ pestes. Ante tribunal Christi omnes stabimus, nemo illic abesse poterit, nec Domini, cuius immensitas omnibus locis ac rebus interuenit, declinare iudicium.

Si Deo nostro cordi fuit, propter oues perditas, Verbum carnem fieri, & ex Domino formam seruiantis induere, vt diu interceptam redderet libertatem: sit vobis gaudium, eos quos falsi iudices criminabantur, agnoscere a nostro corpore & catholica veritate nunquam fuisse diuulsos. Certe hoc quod nostra expectatio desiderabat, eluxit, vt damnanda damnarent, & sequenda sequerentur. Si paterfamilias reditu filii gratulabatur, *qui mortuus fuerat & reuixit, perierat & inuentus est*; & iubet in vsum eius stolam mundam, hoc est, insigne candidæ mentis afferri, & vitulum saginatum: quantum hæc vberior exultatio est fidei, non mortuos esse, nec periisse, de quibus falsa vulgata sunt? Misimus igitur ad dilectionem vestram exemplaria scripturarum quas Pelagius misit: quarum lectionem non ambigimus parem vobis in Domino de absoluta eius fide esse lætitiã. Data xi. Kalendas Octobris.

Pelagius
probatas
catholicus.

Luce. 15.

N O T A.

Pelagius & Cælestius, eadem fuligine tincti, eadem arte fallendi sedem apostolicam, ambo vsi fuerunt. Sicut enim Cælestius, ita Pelagius in literis, quas ad Innocentium scriptas eo defuncto Zosimus accepit, nihil præterea magis conatus est, quam ab ipso Romano pontifice catholicus videri atque probari. Et ne posset velut hæreticus reuici, addita fidei confessione ac libello, quem ex antiquo Vaticano codice acceptum infra subiungimus, professus est se in omnibus

Concil. Tom. 4.

Ecc

Occasio
epistolæ.

paratum esse eadem de fide sentire, quæ Romanus pontifex sentienda proponeret. Has literas vna cum libello fidei adiuncto, dum Zosimus accepisset, sicut præcedentem epistolam de Cælestio, item hanc de Pelagio iam catholico (prout videri poterat) reddito, ad eosdem Africanos episcopos scripsit.

*Libellus fidei Pelagii ad Innocentium cum
epistola transmissus.*

Credimus in Deum Patrem omnipotentem, cunctorum visibilibus & inuisibilibus conditorem. Credimus in Dominum nostrum Iesum Christum, per quem creata sunt omnia, verum Deum vnigenitum, & verum Dei Filium, non factum, aut adoptiuum, sed genitum, & vnus cum Patre substantiæ, quod Græci dicunt ὁμοούσιον, atque ita per omnia æqualem Deo Patri, vt nec tempore, nec gradu, nec potestate possit esse inferior: tantumque confitemur esse illum qui est genitus, quantus est ille qui genuit. Non autem quia dicimus genitum a Patre Filium diuina & ineffabili generatione, aliquod ei tempus adscribimus; sed nec Patrem aliquando cœpisse, nec Filium. Nec enim aliter confiteri possumus æternum Patrem, nisi confiteamur etiam cœternum Filium: ex Filio enim Pater dicitur, & qui semper Pater fuit, semper Filium habuit.

Credimus & in Spiritum sanctum, verum Deum, ex Patre procedentem, æqualem per omnia Patri & Filio, voluntate, potestate, æternitate, substantia. Nec est prorsus aliquis in Trinitate gradus; nihil quod inferius superiusve dici possit; sed tota deitas sui perfectione æqualis est; vt exceptis vocabulis, quæ proprietatem personarum indicant, quidquid de vna persona dicitur, de tribus dignissime possit intelligi. Atque vt confutantes Arium, vnã eandemque dicimus Trinitatis esse substantiam, & vnũ in tribus personis confitemur Deum; ita impietatem Sabellii declinantes, distinguimus, non ipsum sibi Patrem, ipsum sibi Filium, ipsum sibi Spiritum sanctum esse dicentes; sed aliam Patris, aliam Filii, aliam Spiritus sancti esse personam: non enim nomina tantummodo, sed etiam nominum proprietates, id est, personas, velut Græci exprimunt ὑποστάσεις, hoc est, substantias,

confitemur. Nec Pater Filii aut Spiritus sancti personam aliquando excludit; nec rursus Filius, aut Spiritus sanctus Patris nomen personamque suscipit: sed Pater semper Pater est, Filius semper Filius est, Spiritus sanctus semper Spiritus sanctus est. Itaque substantia vnum sunt, personis ac nominibus distinguuntur.

Ipsam autem Dei Filium, qui absque initio æternitatem cum Patre & Spiritu sancto possedit, dicimus in fine sæculorum perfectum nostræ naturæ hominem suscepisse ex Maria semper Virgine; & Verbum carnem esse factum, assumendo hominem, non permutando deitatem: nec (vt quidam sceleratissime opinantur) Spiritum sanctum dicimus fuisse pro semine, sed potentia ac virtute creatoris operatum. Sic autem confitemur in Christo vnam Filii esse personam, vt dicamus duas esse perfectas atque integras substantias, id est, deitatis & humanitatis, quæ ex anima continetur & corpore. Atque vt condemnemus Photinum, qui solum & nudum in Christo hominem confitetur; ita anathematizamus, Apollinarem & eius similes, qui dicunt Dei Filium minus aliquid de humana suscepisse natura, & vel in carne, vel in anima, vel in sensu assumptum hominem his, propter quos assumptus est, fuisse dissimilem: quem absque sola peccati macula, quæ naturalis non est, nobis confitemur esse conformem.

Illorum quoque similiter execramur blasphemiam, qui nouo sensu asserere conantur a tempore susceptæ carnis, omnia, quæ erant deitatis, in hominem demigrasse, & rursus, quæ erant humanitatis, in Deum esse transfusa, vt (quod nulla vnquam hæresis dicere ausa est) videatur hac confusione vtraque exinanita substantia, deitatis scilicet & humanitatis, & a proprio statu in aliud esse mutata, qui tam Deum imperfectum in Filio, quam hominem confitentur, vt nec Deum verum, nec hominem tenere credantur. Nos autem dicimus, susceptum ita a Deo Filio passibile nostrum, vt deitas impassibilis permaneret; passus est enim Dei Filius non putatiue, sed vere, omnia quæ scriptura testatur, id est, esuriem, sitim, lassitudinem, dolorem, mortem, & cetera huiusmodi. Secundum illud, passus est quod pati poterat, id est, non

secundum illam substantiam quam assumpsit, sed secundum illam quæ assumpta est. Ipse enim Dei Filius secundum diuinitatem impassibilis est vt Pater, incomprehensibilis vt Pater, inuisibilis vt Pater, inconuertibilis vt Pater. Et quamuis propria persona Filii, id est, Dei Verbum suscepit passibilem hominem; ita tamen eius habitatione secundum suam substantiam deitas nihil passa est, vt tota Trinitas, quam impassibilem confiteri necesse est. Mortuus est ergo Dei Filius secundum scripturas, secundum id quod mori poterat. Resurrexit tertia die. Ascendit in cælum. Sedet ad dexteram Dei Patris; manente ea natura carnis, in qua natus & passus est, in qua etiam resurrexit: non enim exinanita est humanitatis substantia, sed glorificata, & in æternum cum deitate mansura. Accepta ergo a patre omnium potestate quæ in cælo sunt & in terra, venturus est ad iudicium viuorum ac mortuorum, vt & iustos remuneret, & puniat peccatores.

Condemnatio Origenis errorum.

Resurrectionem etiam carnis confitemur & credimus: vt dicamus, nos in eadem in qua nunc sumus veritate membrorum esse reparandos; qualesque semel post resurrectionem fuerimus affecti, in perpetuum permanuros. Vnam esse vitam sanctorum omnium, sed præmia pro labore diuersa: e contrario pro modo delictorum, peccatorum quoque esse supplicia. Baptisma vnum tenemus, quod iisdem sacramenti verbis in infantibus, quibus etiam in maioribus, asserimus esse celebrandum. Hominem, si post baptismum lapsus fuerit, per pœnitentiam credimus posse saluari. Nouum & vetus Testamentum recipimus, in eo librorum numero quem sanctæ catholicæ ecclesiæ tradit auctoritas. Animas a Deo dari credimus, quas ab ipso factas dicimus; anathematizantes omnes qui animas quasi partem diuinæ dicunt esse substantiæ. Eorum quoque condemnamus errorem, qui eas ante peccasse, vel in cælis conuersatas fuisse dicunt, quam in corpora mitterentur. Execramur etiam eorum blasphemiam, qui dicunt impossibile aliquid homini a Deo præceptum esse, & mandata Dei non a singulis, sed ab omnibus in communi posse seruari: vel qui primas nuptias cum Manichæo, vel secundas cum Cataphrygis damnant.

Anathematizamus etiam illos, qui Dei Filium necessitate carnis mentitum esse dicunt, & eum propter assumptum hominem non omnia facere potuisse quæ voluit. Iouiniani quoque damnamus hæresin, qui dicit nullam in futuro meritorum esse distantiam, nosque eas ibi habituros esse virtutes, quas hic habere neglexerimus. Liberum sic esse confitemur arbitrium, vt dicamus nos semper Dei indigere auxilio; & tam illos errare qui cum Manichæis dicunt hominem peccatū vitare non posse, quam illos qui cum Iouiniano asserunt hominem non posse peccare; vterque enim tollit libertatem arbitrii. Nos vero dicimus, hominem semper & peccare & non peccare posse, vt semper nos liberi confiteamur esse arbitrii. Hæc est fides, papa beatissime, quam in ecclesia catholica didicimus, quamque semper tenuimus & tenemus. In qua, si minus perite, aut parum caute aliquid forte positum est, emendari cupimus a te, qui Petri & fidem & sedem tenes. Sin autem hæc nostra confessio apostolatus tui iudicio comprobatur; quicumque me maculare voluerit, se imperitum, vel maleuolum, vel etiam non catholicum, non me hæreticum comprobabit.

Condemnatio Iouiniani errorum.

EPISTOLA V.

ZOSIMI PAPÆ

AD EPISCOPOS GALLIÆ.

De priuilegiis ecclesiæ Arelatensis.

I. Vt qui Romam e Gallia veniunt, formatas accipiant a metropolitano Arelatensi.	Viennensem, & per vtramque Narbonensem.
II. Vt metropolitanus Arelatensis episcopos ordinet per prouinciam	III. Vt ecclesiæ Arelatensi sue parochiæ restituantur.

Zosimus vniuersis episcopis per Gallias & septem prouincias constitutis.

I.

PLACVIT apostolicæ fedi, vt si quis ex qualibet Galliarum parte, sub quolibet ecclesiastico gradu, ad nos Romam venire contendit, vel alio terrarum ire disponit, non aliter proficiscatur, nisi metropolitani Arelatensis epi-

Ecc iij